

O NENO É GALEGO

É Inverno...

O neno espidiño
non sente nin frío,
seu nariz vermello,
cabelo ouro e prata,
cincenta a súa pel.
Retumba o martelo.
Forza na ialma!
O Neno é FERREIRO.

Barruza...

Os puños pechados
aloumiñan as pedras,
hai sangue nas feridas,
suor nas entrañas...
E non treme nin laia.
Rechina o cincel.
Canta honestidade!
O Neno é CANTEIRO.

Neva...

Os ollos abertos,
branquiños os brazos,
na man un codelo.
O rodicio xirando e,
o trigo bailando.
Bate forte o río.
Amor e soidade!
O Neno é MUIÑEIRO.

Chove...

Os prados anegados,
a terra un lameiro,
os froitos estragados.
O lombo encorvado
do sacho e o arado.
O carro cantando.
Grande humildade!
O Neno é LABREGO.

Pinga...

Seus pés xoguetóns
petan no bidueiro.
Danza a trade;
a gubia trabando,
o cepillo alisando.
Pisadas das zocas...
Viva a integridade!
O Neno é ZOQUEIRO.

Escurece...

Os dedos inquedos,
move ó son do vento.
Ronca a treboada,
os beizos soplando,
o pé punteando.
Funga e chora a gaita.
Moito sentimento!
O Neno é GAITEIRO.

O Pai carpinteiro
arranxa no berce,
limpa o escano
e tiza ó lume.
O Pai fai un chifre
de pau de salgueiro.
Ledo sorrí o Neno
ó mundo enteiro!

A Nai lava a roupa,
fía na nívea lá,
artella no tear
e amasa o branco pan.
A Nai cose o lenzo,
cociña no seu lar.
Arrola ó Neniño,
canta e reza baixiño!

Brilan as estrelas.
O Neno fonte de paz,
río de ledicia,
ponte de unión,
monte de esperanza,
camiño de ilusión,
pesebre de amor.

O Neno é galego